

ELTER András

FOLTOS

A dolgoknak nincs különösebb okuk. Valami elkezdődik, később pedig befejeződik. Esetleg úgy marad. Nem kutatjuk, miért van így. A kertben fekszünk, nézzük az eget. Az égen felhők vonulnak, csillagok bújnak elő. Ha a szél feltámad, egymásra nézünk. Nem keressük, honnan jön és merre megy. A nap lágyan simogatja arcunkat, a hold éles árnyékot vet. Nem kutatjuk, miért. Foltos érkezésével is így volt.

A Város védett zónájának felsőbb részén kaptunk lakást. Nem kérdeztük, miért. A teraszról jól látható a Város szinte egész területe, a többszintes repülőterektől és a szürkébe vesző emeletes tömegszállásoktól a szürke folyón át a hegy aljáig terjedő erdős területig. Olykor egy-egy embert is észreveszek. Jól felismerhetők különös fejformájukról. Ami nem látható, az a Fal. Ott húzódik az erdőben, de sehonnan sem látható. Nem mintha bárki is látni akarná.

A lakások többségéhez tartozik macska. Az előző lakó szerint a mi lakásunkhoz egy zsemleszínű kandúr tartozik. Amikor beköltöztünk, az előző tulajdonos szólt, hogy ne felejtsük el etetni a macskát. Megígértem, hogy nem fogom elfelejteni. Csak éppen a macska nem volt sehol.

A történeteknek nincs különösebb okuk. A feleségem is tudja ezt. A kertben feküdtünk, ahogy mindig. Illatokat hozott a szél.

— Nincs macska ehhez a házhoz? — kérdezte.

— De van. Még nem jelentkezett.

— Ha van, akkor el fog jönni.

Este volt, a nap még magasan táncolt. Egy felhő ereszkedett a védett terület felé. Eső hullott, ahová kellett. A Városban lassan kigyúltak a tüzek.

Innen a kertből könnyű tekintet esik a Városra. Könnyű tekintet esik lefelé. Szinte megkönnyebbülés. Nézni az alant elterülő Várost. Az erdő fölött nézni a Városra. A tekintet ilyenkor megakad az erdős sávban, akár kereső ujjak egy életlen pengében. Látom a fákat, a lombok habos íveit. A törzsek és ágak szürkéje olykor kivehető a zöldben. Ami nem látszik, az a Fal. Olykor illatot hoz a szél az erdőből. Idegen, fémes illatot érzek. Reménnyel pattan le a tekintet a lombok szegélyéről a Városra. Mintha festmény lenne, olyan mozdulatlan. Csak egy-egy autó és repülő teszi élővé. Olykor felfedezek egy embert. Hunyorítva követem, ahogy halad. Olyan mások, mint mi. Talán a fejük formája miatt. Ahogy járnak.

Az eső elállt. Csak a tüzek maradtak.

Nem sokkal ezután történt. Mint minden délután, akkor is a kertben ültem kényelmes nyugágyamban. Magasan fekvő lakhelyünkről jól látszott, ahogy a Várost ellepő füstködben érdekesen megtört a fény. Az erdőn túl a folyó és a magas épületek csillogtak a napsütésben. Ekkor lelógó kezem alá puha test csúszott. Bármikor is visszagondolok arra a pillanatra, soha nem emlékszem arra, hogy meglepődtem volna. Ezért gondolom azt, hogy nem is lepődtem meg. Automatikusan simogatni kezdtem a macskát. Csak jóval később néztem rá. Foltos volt, akár egy tehén. A pofáján láttam, hogy nőstény. Békét éreztem. A feleségem és a gyerekek boldogok voltak.

Gondolataink egyszerűek és heurisztikusak, akár a többieknek, akik a Falon innen laknak. Nem tudom, minek nevezték volna a Városban. A macska foltos volt, ezért mi Foltosnak hívtuk. Hallgatott a nevére. Ekkor éreztük először, hogy otthon vagyunk. A gyerekek játszottak a macskával. A feleségem felvette az ölébe, én pedig simogattam. Foltos, mondtuk neki, ő pedig ránk nézett. Máskor eltűnt. Vadászni ment. Puha tappancsaival nesztelenül átosont a kerítés alatt, és belopózott a szomszéd kertbe. Ilyenkor elkiáltottuk magunkat:

— Foltos! Merre vagy? — és ő megint ott volt mellettünk.

Aznap is olyan nap volt, mint bármelyik. Erős, illattalan szél fújt a felhőtlen napsütésben. Foltosra gondoltam és szólítottam. Leeresztettem karomat. A macska szőrébe túrtam. Finom volt, puha. Létezik ez a puhaság a Falon túl? Simogattam, markoltam a szőrt, Foltos pedig hangos dorombolásba kezdett. Ez a hang, egy bizonyos pontból származó, de az egész testét kitöltő hang harmonikus egységbe tömörült. Akár egy dal. Így simogattam Foltost, a nyugágyban a Várost nézve. Egy pillanatra megálltam. Talán csak a képzelet. Erős szélöket csapott meg. Fémszagot hozott. A macska bundája olyan finom volt, hogy szinte érzéki gyönyör volt hozzá érni. Talán ezért is fedeztem fel. Tovább simogattam, és akkor éreztem újra. Kétségtelen, egy ponton hiányzott a szőre. Amolyan félálomba kerülhettem. A Város és a tüzek ott lent csak homályosan jutottak el hozzám. A szél elült. A szag megszűnt. Minden a koraeste némaságába temetve. És akkor a macskára néztem. Valóban, egy kisebb folton hiányzott a szőre. Finom, rózsaszín bőre törékenyen világított a háta közepén egy szürke folt határán.

Tekintetem megpattant a zöld pengén. A Várost néztem megint. Nem keressük, miért. Hiszen nyilvánvaló volt. És mégis eltűnődtem. Foltos nem kerülhetett a Falon túlra. A Falon, az erdő sávján nem mehetett át. Lehetetlen, hogy átment volna. Odaátra csak a tekintet jár. Végig itt volt velünk. Vagy éppen puha tappancsaival a sűrű növényben osonva vadászott. De akkor eszembe jutott, hogy mi itt nem keressük az okokat, nem keressük, miért, hiszen a dolgoknak nincs különösebb okuk. Esett az eső, illatos szél fújt, a Városban tüzek égtek megint. A gyerekek a macskával játszottak, feleségem az ölébe vette, szólították, Foltos. Én simogattam. Kezem szőrébe túrt. A sebet elkerülte.

Álmomban olykor megjelenik a Fal. Így volt ez aznap is. Az erdő álmomban soha nem kopár, most mégis lehullatta leveleit. Egyszerű, magas fal, fehér, tapintása fémes. Valószerűtlen könnyűséggel mászom meg, de nem akar vége lenni. Velem együtt nő ki a földből. Odalent a Város parányi, még kisebb a védett zóna. A szelek, a tüzek és a csillagok sem látszanak már. Ekkor feltekintek, és csak egy karnyújtás a teteje. Felhúzó magam, könnyedén, súlytalanul. A Fal összemegy, pompás kilátás adódik a Városra. Hatalmasra fúvódva ülök ott. A másik oldalról ekkor megragadják a lábamat. Kezembe harapnak, levonszolnak, idegen fogsorok csattogásában tűnök el. A feleségem is álmodik a Falról. Nem szokta elmondani.

Nyilvánvalónak tűnt minden. Kezem a seb körül magától körözött. Körbejártam határát, beléje nem merészkedtem. Tekintetem a zöld pengén túlesve a Várost kereste megint. Mintegy fojtó kéz, kúszott fel a nyakamon az álom szorítása. Merthogy az okokat nem keressük. Nem keressük.

Az okokat nem keressük.

— Az okokat mi itt nem keressük — mondtam ki hangosan is. — Itt nincsenek okok.

Nincsenek, ezt is gondoltam. Elcsukló hangom mégis némán halt el az üres kertben. A szorítás nem engedett, szinte sípolt, ahogy kiáltottam volna. A Fal, mondtam volna.

— A Fal — mondtam is hangosan. Odaát vannak-e okok, kérdeztem volna.

Csend, illatok, a felhők és a szél.

Bármennyi idő eltelhetett, míg újra a macskára néztem. A tüzek tették vagy a nap és hold váltakozása, esetleg a csendben hulló eső. Okok nincsenek. Mégis éreztem valamit, amikor a sebet újra megláttam és a fogak nyomait a seb körül. A szorítás egyszerre megszűnt. Nincs oka és nincs jelentősége, éreztem valamit. Iszony, izgalom és a megkönnyebbülés keveréke. Bármennyi idő eltelhetett, és el is telt minden biztonnal, a gyerekek megint játszottak a macskával, a feleségem újra az ölébe vette, én pedig simogattam, szólítottam, Foltos, a sebet elkerülve simogattam, és csak ezután néztem rá megint, csak ezután néztem meg a fognyomot a seb körül, illetve egész pontosan a sebben, mert a sebben benne volt ez a fognyom, és fedeztem fel most már tényleg, hogy az pontosan olyan, mint a miénk, egy rendes fogsor nyoma, nem emberi fogsoré, nem a Falon túlról, a Városból származó, hanem egy Falon inneni fogsoré, akár az enyém is lehetne, pedig tudtam, hogy nem az enyém, és nem is a gyerekéké vagy a feleségemé, és a szomszédoké se.

A dolgoknak nincs különösebb okuk. Olykor elkezdődik valami, aztán pedig befejeződik. Néha úgy marad. Nem kutatjuk, miért. A kertben fekszünk, az eget nézzük, az égen felhők vonulnak. Csillagok bújnak elő. Ha a szél feltámad, egymásra nézünk. Nem keressük, honnan jön, merre megy. A nap lágyan simogatja arcunkat, a hold éles árnyékot vet. Nem kutatjuk, miért. Nem keressük az okokat. Foltos eltűnésével is így volt.